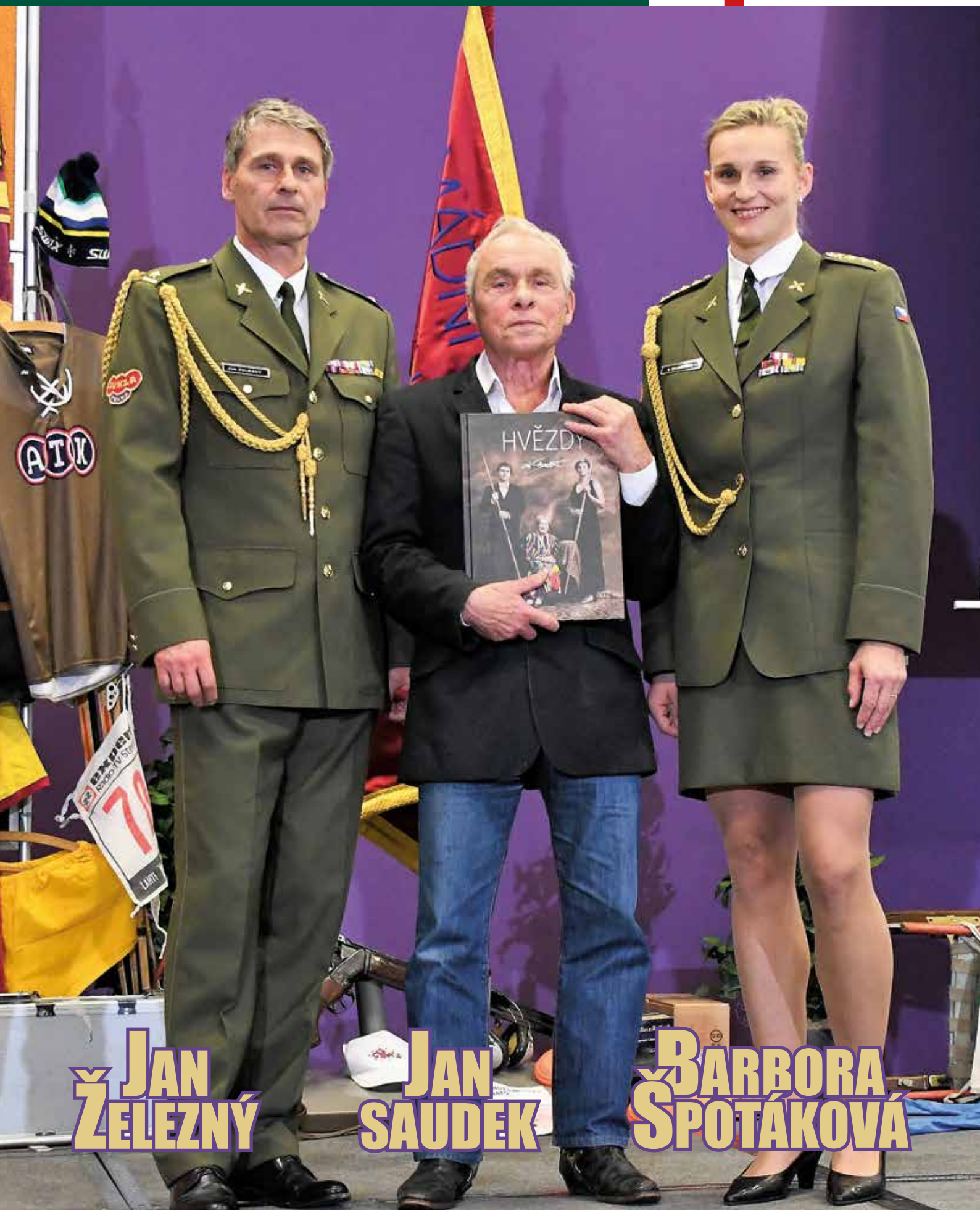

**JAN
ŽELEZNÝ**

**JAN
SAUDEK**

**BARBORA
ŠPOTÁKOVÁ**

MARKÉTA VONDROUŠOVÁ

Narozena: 28. června 1999
Sport: tenis
Trenér: Jiří Hřebec, Jan Hernych
Oddíl: I. ČLTK Praha, Dukla Praha

Jednou bych Grand Slam CHTĚLA VYHRÁT

K tenisu měla v rodném Sokolově blízko. Táta ho sice hrával jen amatérsky, ale malou Markétu bral na kurty. Netrvalo dlouho a začala si pinkat o zed' a zakrátko to zkoušela i přes síť. V devíti už jednou týdně jezdila do Prahy na Štvanici a tenisovému ostrovu je věrná dodnes.

„Tenkrát jsem obdivovala Rogera Federera, ale to asi každý,“ usmívá se devatenáctiletá hráčka, která v juniorské kategorii vyhrála na Grand Slamech dvě deblová finále. „V té době se mnou jezdil po turnajích táta a někdy i děda,“ pokračuje bývalá juniorská světová jednička.

Mezi dospělými řadí nejvyšší vítězství na loňském turnaji Ladies Open Biel Bienne ve Švýcarsku, k němuž dokráčela z kvalifikace a z cesty odklidila krajanky Kristýnu Plíškovou a Barboru Strýcovou. Výborné výsledky posouvaly mladíčkou Češku v žebříčku. Maximem bylo letos v březnu 50. místo, momentálně se pohybuje v sedmé desítce.

Členství v Dukle si Markéta Vondroušová pochvaluje. „Je perfektní, že mohu využívat veškerou fyzioterapii, protože Štvanice na to není zařízená. Trvá mi necelou

čtvrt hodinku, než z tréninku přejedu na Julisku,“ říká spokojeně osmifinalistka letošního US Open.

„Jednou bych chtěla Grand Slam vyhrát, ale k tomu mám ještě hodně daleko,“ přiznává tenistka, která má i přes své mládí zkušenosti s Fed Cupem. Shodou okolností si debut odbyla loni proti Američankám, tedy proti stejnému celku, který její kolegyně v listopadu zdolaly v pražském finále.

„Bylo by fajn, mít v týmu jisté místo, ale to je hrozně těžké. U nás je mezi holkama ohromná konkurence. Každý se mě ptá, proč jsou Češky v tenise tak úspěšné, ale já jen krčím rameny. Fakt to nevím,“ dodává.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

ročník 13 / číslo 4 / 2018

Vydavatel
 Armádní sportovní centrum DUKLA
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 IČO: 60162694
 www.duklasport.cz
 www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 Telefon: 973 203 840
 Fax: 973 203 913
 E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
 plk. Jaroslav Přisťák
 Telefon: 973 203 801
 E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
 Ivana Roháčková
 Telefon: 724 520 524
 E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
 Karel Felt
 Milan Novotný
 Jaroslav Pešta
 Ivana Roháčková

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
 Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
 Kateřina Stupková

Tisková příprava a tisk
 Profi-tisk group s. r. o.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249
 ISSN 2336-873X

Číslo 4 / 2018 vyšlo: 14. 12. 2018

V jednotkách ozbrojených sil
 rozšiřuje ASC DUKLA.
 Publikované materiály nelze rozšiřovat
 bez souhlasu vydavatele.
 Redakci nevyžádané materiály
 se nevracejí.
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

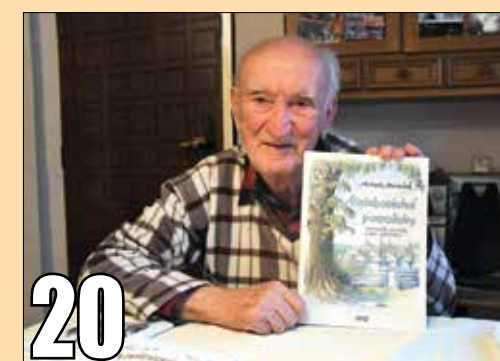

21. listopadu jsme v DAPu dle mého mínění velmi důstojně oslavili 70 let od vzniku armádního vrcholového sportu. Na slavnostním setkání se sešlo kolem 250 osobností s ním spojených. Byli mezi nimi olympijští medailisté, 14 olympijských vítězů, medailisté a mistři světa i Evropy, držitelé světových a českých rekordů, ale i úspěšní, nezapomenutelní trenéři, mechanici, servismani, lékaři, maséři, fyzioterapeuti, činovníci a funkcionáři.

Ne všichni pozvaní se akce z různých důvodů mohli účastnit. Určitě to nejvíce mrzelo je samotné. Za všechny pozvané děkujeme pohladí na duši slova naší oštěpařské legendy Dany Zátokové: „Moc jsem se těšila na setkání. Mrzí mě to. Mám už dušu na jazyku a olšové nohy. Už bych to nedala. Necítím se na to. Chci Vás ale všechny pozdravit a armádnímu sportu popřát další úspěšné medailové roky. A panu ministrovi vzkazuji, aby byl hodný na naše sportovce, dukláky.“

Milá Danuško,
 moc děkujeme za Tvůj vzkaz,
 určitě mezi nás přijdeš zas.
 Dnes sedmdesátku Dukla pyšně slaví,
 je v plné kondici, lidi praví,
 tak ať jseš taky v pořádku i fit,
 máš pořád kondičku a dobrý apetýt.
 Máme Tě všichni moc, moc rádi,
 přejeme Ti hodně, hodně zdraví.

Jaroslav Přisťák

Obsah

- 2** Dukla je výkladní skříň armády
- 4** Vzdušní dčabové se z vrtulníku vrhali do hlubin
- 6** Ocenění za zisk 107 medailí z letních šampionátů
- 8** Armádním sportovcem roku je Ester Ledecká
- 12** Čilá jubilantka. Dukla oslavila sedmdesát let
- 16** Zlatá obojživelnice a bronzová s knírkem
- 17** Duklácké hvězdy září v knize fotografií
- 18** Slavili oceněním legend a vítězstvím mladých
- 20** Znak Dukly jsem obkroužil pomocí skleničky
- 22** Největší legendy sta let českého sportu
- 24** Tančící královna
- 25** Kanoistou roku je Martin Fuksa
- 26** Dukláci psali historii Šestidenní
- 27** Pošík: Do Dukly jsem šel na druhý pokus
- 28** Šestidenní: Kvarteto dukláků skončilo sedmé
- 30** Keď je Dukla srdcovkou...
- 32** Medaile, rekordy a tituly

Dukla je výkladní skříň ARMÁDY

Sportovec rovná se voják. Tento přírůstek je v Dukle běžný. A co voják rovná se sportovec? To už vždycky platit nemusí. V případě náčelníka Generálního štábu Armády České republiky, armádního generála Aleše Opaty, to ale klidně můžeme podepsat.

V nejvyšší funkci jsou ale důležitější jeho vojenské odbornosti. Má za sebou sedm vojenských misí v zemích bývalé Jugoslávie a v Afghánistánu. Vzdělával se na Vysoké škole velení a štábu námořní pěchoty ve Virginii a na Královské akademii obranných studií v Londýně. Kromě řady funkcí v České republice působil i jako národní vojenský představitel ČR na strategickém velitelství NATO SHAPE v belgickém Monsu.

Ale pojďme ke sportu. Nový velitel české armády ho má od mládí v krvi. A to jednak jako aktivní provozovatel, ale zároveň

i coby sportovní fanoušek. To o sobě prozradil začátkem října při své první návštěvě Armádního sportovního centra DUKLA na Julisce. A všichni byli spokojeni. Při besedě panovala příjemná a uvolněná atmosféra.

„Jsem velkým příznivcem Dukly. Vnímám ji jako spojnicí mezi armádou a většinou společností. Sleduji její výsledky a musím říct, že to, co její sportovci dokázali, je fantastické. Pro mě je Dukla výkladní skříň armády. Osobně mám blízko ke kanoistice, obdivuji také atlety,“ vyprávěl Aleš Opat.

Kanoistiku dokonce rodák z Hranic na Moravě v mládí závodně provozoval. „U nás na Bečvě jsem jako děčko jezdil sjezd a slalom. Později – když tam postavili hráz a voda už tolik netekla – jsem zkoušel rychlostní kanoistiku. Jezdil jsem na kánoji singl, debl a čtyřku,“ zavzpomínal.

Když působil u 4. tankové divize v Jihlavě, stal se z něj fanoušek tamní Dukly. „Znali jsme se trenérem Jardou Holíkem, chodili jsme na ligové zápasy za jihlavskou střídačku a to jsou nepopsatelné zážitky.“

Do monologu náhle vstoupil šéftrenér parašutistů Dukly Prostějov Jiří Šafanda. „Docela mě teda mrzí, že jste ve výčtu sportů nezmínil parašutismus,“ prohlásil za všeobecného veselí. „O něm jsem chtěl mluvit později,“ opáčil pohotově Aleš Opat.

Někoho možná překvapilo zjištění, že náčelník generálního štábu má za sebou přes dvě stě padesát seskoků s padákem a k elitním parašutistům Dukly Prostějov vždycky

vzhlížel s velkým obdivem. K parašutismu se dostal v době, kdy se stal zástupcem velitele 43. výsadkového mechanizovaného praporu v Chrudimi a později i jeho velitelem.

„Absolvoval jsem hodně zrychlený kurz, který trval jeden den v hangáru. Pak mi řekli, že nejlíp se to naučím, když začnu hned skákat z letadla. Před první skokem jsem se od instruktorů dozvěděl, ať už hlavně skočím, že se o zbytek už postarají. Odpověděl jsem, že skočím, ale že už se se mnou nesetkají... Ale setkali jsme se. Popravdě si několik prvních skoků vůbec nepamatuju,“ přiznal generálporučík.

„Za mlada jsem hodně sportoval, teď spíš sportuju v kanceláři. Udržuju se

problémů než užítu. Složitě by to bylo hlavně v oblasti vybavení armády,“ upozornil.

„Mezi příznivce obnovy základní služby nepatřím. V jednadřicátém století to nepovažuji za vhodné řešení k obraně státu. Určitá forma dobrovolné přípravy občanů existuje a je určitě žádoucí, ale nejsem si jistý, jestli je společnost na něco takového připravená. Rozhodně jsem příznivcem profesionální armády.“

Pro ni má jen slova chvály. „Je v dobrém stavu a tvoří ji kvalitní vojáci. Dokázala to naše účast v zahraničních misích. Česká republika se nemá za co stydět. Armádu v následujících letech čeká ambiciózní reforma a přezbrojení, což je složitý, ale

nevyhnutelný proces. Výhodu vidím v tom, že k tomu máme politickou podporu a důvěru veřejnosti,“ vysvětlil Aleš Opat.

V souvislosti s nedávným osmdesátým výročím kapitulace Československa po uzavření Mnichovské dohody padl dotaz, jestli by k něčemu podobnému mohlo dojít ze strany současných spojenců i dnes.

„Oproti roku 1938 je provázanost se spojenci v NATO a Evropské unii tak silná, že si to nemyslím. Neměli bychom zůstat sami. Vyloučit se to ale úplně nedá. Zvláště kdyby došlo k vnitřnímu rozkolu NATO a spojenci nebyli schopni dosáhnout konsensu. Ta pravděpodobnost je ale minimální, což nevylučuje možnost, že se najde někdo nezodpovědný a unáhleně zmáčkne červené tlačítko,“ řekl.

Co se týká tehdejší neuskutečněné československé obrany před silnějším nepřítelem, zastává tradiční vojenský názor. „Určitě to tehdy nevzdala armáda. Vždyť spousta vojáků odešla bojovat do zahraničí. Pokud bychom se bránili, vyšli bychom z toho lépe pocitově třeba jako Poláci, ale pro stát by to znamenalo obrovské ztráty a destrukci. Jako voják bych ale šel touto cestou,“ potvrdil.

„Politické rozhodnutí tehdy padlo v komplikované situaci. Těžko to dneska hodnotit, ale armáda v té době byla hodně dobrá a chtěla bojovat,“ dodal Aleš Opat.

Text: Milan Novotný

Foto: Ivana Roháčková

Na fotografiích je generál Opat ještě před povýšením do hodnosti armádního generála.

hlavně jízdou na kole. Doma na Vysočině to je ale samý kopec, a tak nevím, jestli bychom se neměli přestěhovat někam na Třeboňsko,“ zažertoval čtyřiapadesátiletý Aleš Opat.

Nejvíce ho baví jezdit na svém enduro BMW. „Moc času na motorku ale nemám. Jednou za rok se s přáteli vydáváme na delší trasu. Letos jsme plánovali vyrazit do Černé Hory a Albánie, ale v den odjezdu se měnili ministři obrany. Takže jsem mohl vyjet až později. Nakonec jsme se po pár dnech setkali někde na hranicích Chorvatska a Bosny.“

Při debatě se zaměstnanci ASC DUKLA odpovídal Aleš Opat na různé dotazy. O studijním pobytu na Vysoké škole velení a štábu námořní pěchoty v USA prohlásil, že kromě nabytí vědomostí byl důležitý i z několika dalších důvodů.

„Jednak jsem získal nové zkušenosti a posbíral spoustu kontaktů. Zapomenout ovšem nesmím ani na praktickou stránku věci – naučil jsem se výborně žehlit,“ přiznal s úsměvem.

Odpovědi na otázku, jak se dívá na zrušení základní vojenské služby, možná některé přítomné překvapil. „Tenkrát se jednalo o politické a strategické rozhodnutí. Povolávat dnes základáky by přineslo víc

Plukovník Jaroslav Prišćák, generál Aleš Opat a šéftrenér ASO parašutismu Dukla Prostějov Jiří Šafanda

Vzdušný d'áblové

Ondřej Synek

se z vrtulníku vrhali do hlubin

Jen co se nad Prostějovem rozpustila říjnová ranní mlha, došlo na novinku. Sportovci – vojáci z povolání ASC DUKLA – zahájili tradiční dvoudenní vojenský výcvik tandemovými seskoky. Kromě parašutistů Dukly Prostějov to byla pro všechny ostatní premiéra s padákem.

„Bylo to úžasný, trochu mi sice byla nahoře zima, ale jednalo se o nezapomenutelný zážitek. A nejlepší byl po vystrčení z helikoptéry volný pád. Na padáku to bylo taky super, když jsem ho řídil,“ vykládal s širokým úsměvem hned po seskoku veslař kapitán Ondřej Synek.

Odpoledne následovala už ve Vyškově zdravotní a topografická příprava spojená s nočním orientačním přesunem a zásadami přežití v krizi. Výcvik armádní reprezentace Dukly pokračoval v úterý střeleckou přípravou na pěší střelnici ve Vojenském výcvikovém prostoru Březina se zaměřením na střelbu z útočné pušky CZ BREN 805 a pistole CZ 75 PHANTOM.

Dva dny v maskáčích se všem dvaadvacet sportovcům líbily. Ze zážitků jednoznačně převládaly tandemové skoky, při nichž bylo za jasného počasí vidět do padesát kilometrů vzdáleného Brna.

Tandemové seskoky

Když se člověk odhodlá skočit z vrtulníku z výšky 3600 metrů, chce to mít v sobě kus pravého dukláckého srdce. Pochopitelně se skáče s profesionálním instruktorem, který měl nováčka připevňného na břicho.

„Samozřejmě se dostavila nervozita. Provedení skoku je ale něco nádherného. Jsem hrozně rád, že mi nebylo špatně, což mi při podobných situacích někdy bývá. Maximálně jsem si to užil a šel bych do toho znova,“ popisoval své pocity kanoista praporčík Martin Fuksa.

Josef Dostál

Tomáš Těhan

Martin Fuksa

Společná fotografie všech účastníků tandemových seskoků

Čtvrtkař praporčík Pavel Maslák také cítil respekt. „Protože se bojím výšek,“ vysvětlil. „Netušil jsem, jak to bude probíhat. Ze začátku to nebylo nic příjemného, ale pak už to bylo super.“

Oštěpař praporčík Vítězslav Veselý si skočil dvakrát. „Je to skutečný zážitek. Při prvním skoku jsem jen koukal, ale napodruhé jsem si to už pořádně užil. Byl jsem víc v klidu,“ usmíval se.

Stres a emoce

To praporčík Josef Dostál se skokem váhal. „Museli mě přemluvit kluci. Až když jsem viděl, že je to relativně bezpečný, tak jsem se odhodlal a bylo to zajímavý. Pocit stavu beztlíže mi připadal povědomý, i když jsem ho nikdy nezažil. Řízení padáku bych přirovnal k jízdě na horské dráze,“ prohlásil dvoumetrový obr.

Také miláři praporčík Jakub Holuša se z nebes řítit dvakrát. „Napoprvé nechyběly stres a emoce, při druhém seskoku jsem už byl v klidu. Snažil jsem se všechno naplno vnímat,“ líčil své dojmy. S Pavlem Maslákem pak v noci vyhráli orientační běh. „Snažili jsme se o to čtyři ročníky, ale povedlo se nám to až teď. Pro mě je výcvik každoročně speciální událost. Těším se na něj a vždycky se ho snažím zvládnout co nejlip.“

Vítězslav Veselý a Petr Frydrych

Spokojeni byli i organizátoři akce a velitelé výcviku. „Všichni jste přežili bez zranění a doufám, že jste si dva dny užili. Samozřejmě jste vojáci a nosíte uniformu, ale vzhledem k vaší profesi to byl spíš takový bonbón. Není to čistě vojenská příprava. Lidé, kteří výcvik připravují, se vždycky snaží, aby v něm bylo něco zážitkového adrenalového. A pochopitelně také něco z vojenské profese. Těším se, že přijedete zase za rok. Už přemýšlíme, čím vám to zpestříme,“ řekl

velitel Vojenské akademie brigádní generál Radek Hasala.

Nenosí uniformu jen pro parádu

Plukovník Vojtěch Prýgl ocenil odvahu sportovců. „Všichni, co jste absolvovali tandemový seskok padákem, máte můj obdiv. Není to vůbec nic jednoduchého. Počkejte za týden, až se vám to rozleží v hlavě,“ pravil před tím, než duklákům předal diplomy s čestným titulem Vzdušný ďábel.

„Je fantastické, že tak malý celek, jako je Dukla, má tolik skvělých sportovců. Nemyslete si, že to, co tady říkám, je mlácení prázdné slámy. Svými úspěchy a medailami zvedáte národní povědomí. Proto jsme rádi, že pro vás můžeme výcviky připravovat. Jsme si vědomi, že jako vojáci musíte z tohoto řemesla něco umět a že uniformu nenosíte jen proto, abyste byli na výplatní listině,“ dodal s tím, že příští rok se výcvik přenesse do vojenského újezdu Libavá. „Ve Vyškově už znáte každý kámen.“

Text: Milan Novotný a Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková a Jakub Pavlíček

Ocenění za zisk 107 MEDAILÍ z letních šampionátů

Tato setkání jsou pro obě strany vždy velkým svátkem. Zvláště když k nim dojde poprvé. To platí pro novou náměstkyni ministra obrany Kateřinu Suchoňovou, která zastoupila ministra obrany Lubomíra Metnara. Ve čtvrtek 25. října dopoledne v pražském hotelu DAP ocenila nejlepší sportovce z letních disciplín a jejich trenéry Armádního sportovního centra DUKLA.

„Letos si připomínáme 70 let od vzniku Armádního sportovního centra DUKLA. Klubu, který bezpochyby můžeme označit za nejlepší v československé i české historii. A nejde jen o počty medailí – jen z olympiády přivezli armádní sportovci 99 medailí, z toho 32 zlatých – ale také o množství talentových sportovců, z nichž se řada stala legendami, a to nejen českého sportu,“ prohlásila v proslovu náměstkyně ministra obrany Kateřina Suchoňová.

Je příznačné, že v roce svého jubilea získal armádní sportovní klub v letní sezoně již 107 medailí (stav k 25. 10. 2018), z toho téměř polovinu zlatých, což je nejvyšší počet v jeho historii. K tomu je třeba přičítat čtyři celková vítězství ve Světovém poháru a dalších osm medailí ze zimní sezony, z toho dvě zlaté a jeden bronz z olympiády v Pchjongčchangu, a čtyři nové

české rekordy seniorské a dva juniorské. A to sportovní rok ještě úplně neskončil.

„Přestože je vždycky obtížné vyzdvihnout něčí výkony, zmínila bych speciálně parašutisty Dukly Prostějov. Zisk takzvaného zlatého hattricku – tedy vítězství na mistrovství světa armádním, civilním a celkově ve Světovém poháru – je opravdu mimořádný,“ zdůraznila. „Stejně tak letošních patnáct medailí z mistrovství světa a Evropy, s nimiž se může pochlubit vodní slalomářka Martina Satková. Ale úžasní jste byli všichni ostatní, kteří jste letos vystoupili na stupně vítězů.“

Před předáním pamětních listů ministra obrany neopomněla náměstkyně zmínit ty, kteří stojí někdy trochu v pozadí. „Bez špičkových trenérů se dneska neobejde žádný vrcholový sportovec a těmi se může Dukla pyšnit. I jim patří mé poděkování,“ dodala Kateřina Suchoňová.

Nejvíce medailí získali vodní slalomáři Dukly Brandýs nad Labem

Při ocenění medailistů Dukly za sportovce poděkoval parašutista Jiří Gečnu

V závěru bylo oceněno jedenáct reprezentantů Armády ČR a ASC DUKLA plukovníkem Lubomírem Přivětivým za reprezentaci AČR na světových armádních hrách a mistrovství světa Mezinárodní rady vojenského sportu, vyznamenáním bronzové, stříbrné a zlaté hvězdy CISM.

*Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková*

Ocenění náměstkyni obrany Kateřinou Suchoňovou byli i kpt. Ondřej Synek, prap. Josef Dostál, oštěpařka Nikola Ogrodníková, prap. Martin Fuksa a por. David Svoboda

Armádním sportovcem roku je Ester Ledecká

Medaile ze zimní olympiády v Pchjongčchangu měly podle očekávání „největší váhu“ u hlasujících v anketě Armádní sportovec roku 2018. Většina expertů se tak přiklonila ke dvojnásobné olympijské vítězce Ester Ledecké. Slavnostní vyhlášení za přítomnosti ministra obrany České republiky Lubomíra Metnara proběhlo ve čtvrtek 25. října večer v pražském hotelu DAP.

„V letošním roce slaví DUKLA neuvěřitelných 70 let naplněných úspěchy sportovců po celém světě. Za sedmdesát let se DUKLA vypracovala mezi nejlepší vojenské sportovní kluby na světě,“ řekl ve svém příspěvku ministr obrany Lubomír Metnar.

„V systému armádního vrcholového sportu vyrostly nejvýznamnější osobnosti československého a českého sportu. Dres s logem Dukla nosilo 32 olympijských vítězů, stovky mistrů světa a Evropy a tisíce mistrů republiky,“ pokračoval a zmínil i kvalitní práci s mládeží.

„Velmi mě těší, že jsme byli jako resortní sportovní centrum ministerstva obrany úspěšní i na šampionátech v kategorii juniorů a máme dostatek talentovaných sportovců, kteří mohou v budoucnu nahradit současné hvězdy,“ chválil a potěšilo ho, že sportovci Dukly byli úspěšní na armádních mistrovstvích světa CISM.

Během společenského večera, kterým provázela dvojice moderátorů – bývalí úspěšní reprezentanti Dukly beachvolejbalistka Kristýna Hoidarová Kolocová a paralympijský cyklista Jiří Ježek – se představila celá řada sportovních ikon.

Na prvních pěti místech se umístily největší duklácké hvězdy. Páté místo si „vysloužil“ kajákář Josef Dostál, mistr světa

a Evropy na pětistovce, čtvrté veslař Ondřej Synek, vicemistr světa na skifu, a třetí kanoista Martin Fuksa, dvojnásobný mistr Evropy na 1000 m a 500 m a vicemistr světa na 1000 m. Do desítky se dostali ještě čtvrtkař Pavel Maslák, parašutista Jiří Gečnuk, koulář Tomáš Staněk, sjezdářka na divoké vodě Martina Satková a oštěpařka Nikola Ogrodníková.

Sólo pro dvě dámy

Nejdříve byla vyhlášena Eva Samková. Nezdolná bojovnice na snowboardcrossových tratích dokázala v Pchjongčchangu navázat bronzem na olympijský triumf ze Soči.

„Když sport člověka baví, tak si cestu nahoru najde. Moje úspěchy nejsou jen moje, ale celého týmu. Jezdím s ním od patnácti let,“ vyprávěla Samková, která měla podle původního scénáře zahrát na počest vítězky fanfáru na saxofon.

K hudební vložce ale nakonec nedošlo. „Všechno jsem odkládala a nic jsem se nenaučila,“ práskla na sebe. „Tím se všem omlouvám, hlavně Esterce,“ vyprávěla naoko provinile a místo fanfáry zaznělo z jejích úst „tramtadad“.

Ester Ledecká a Eva Samková

Moderátoři večera Kristýna Hoidarová Kolocová a Jiří Ježek

Ocenění Ledecká převzala z rukou ministra obrany Lubomíra Metnara a svého dědy Jana Klapáče.

Nejlepší sportovci Armády ČR s předávajícími

Nejlepším týmem byli vyhlášeni parašutisté Dukly Prostějov

Nejlepší junior, sportovec do 23 let a trenér

Nejlepší sportovci UNIASK ČR

O prvenství nebylo pochyb

Ledecká se stala první ženou historie, která získala zlaté olympijské medaile na jedné hrách ve dvou různých sportovních odvětvích. Po nečekaném vítězství v super-G ovládla v únoru v Koreji i paralelní slalom na snowboardu.

Ocenění Ledecká převzala z rukou ministra obrany Lubomíra Metnara a svého dědy Jana Klapáče, někdejšího olympijského medailisty v ledním hokeji. V průběhu večera pokřtily tři zimní olympijské vítězky Ledecká, Samková a bývalá běžkyně na lyžích Kateřina Neumannová s ministrem Metnarem knihu *Zlatá obojživelnice a bronzová s knírkem* shrnující reprezentaci armádních sportovců na únorové olympiádě v Koreji.

Satková je nejlepším armádním sportovcem v kategorii do 23 let, mezi juniory zvítězil dráhový cyklista Jakub Šťastný. Trenérem roku je kouč Ledecké Tomáš Bank. Nejlepším armádním kolektivem jsou parašutisté Dukly Prostějov, jejichž člen Gečnuk skončil sedmý mezi jednotlivci.

V nabitě konkurenci ASC Dukla nebylo vůbec jednoduché dostat se do elitní desítky. Místo nezbylo třeba na vodní slalomářku Terezu Fišerovou. Kanoistka Dukly Brandýs a držitelka bronzů z MS však ovládla anketu o nejlepšího sportovce UNIASK ČR.

Ceny nejlepším sportovcům Armády ČR předával generálmajor Jaromír Zúna. Anketu vyhrál poručík Matěj Picka z VÚ 7935 Jince před nadporučíkem Jakubem Rozsypalem a četařem Ivo Vrbou.

Novou duklačkou tenistka Vondroušová

Jako nová členka Dukly byla při slavnostním večeru představena talentovaná tenistka Markéta Vondroušová. „Jsem moc ráda, že jsem se dostala do společnosti nejlepších českých sportovců. Zároveň je pro mě velkou motivací se k podobným výkonům a výsledkům přiblížit,“ řekla devatenáctiletá hráčka, která nyní na Julisce doléčuje zranění třísla, kvůli němuž na začátku října předčasně ukončila sezonu.

Text: Milan Novotný a Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková

VÝSLEDKY

Anketa Armádní sportovec roku 2018:

1. **Ester Ledecká** (alpské lyžování, snowboarding)
2. **Eva Samková** (snowboarding)
3. **Martin Fuksa** (rychlostní kanoistika)
4. **Ondřej Synek** (veslování)
5. **Josef Dostál** (rychlostní kanoistika)
6. **Pavel Maslák** (atletika)
7. **Jiří Gečnuk** (parašutismus)
8. **Tomáš Staněk** (atletika)
9. **Martina Satková** (sjezd na divoké vodě)
10. **Nikola Ogrodníková** (atletika)

Armádní sportovec roku do 23 let:

1. **Martina Satková** (vodní slalom)

Junior roku:

1. **Jakub Šťastný** (dráhová cyklistika)

Trenér roku:

1. **Tomáš Bank** (alpské lyžování)

Kolektiv roku:

1. **parašutisté Dukly Prostějov** (Libor Jiroušek, Jiří Gečnuk, Miloslav Kříž, Hynek Tábor, Oldřich Šorf, Jakub Havlíček, Bonifác Hájek, Petr Směšný)

Nejlepší sportovec Armády ČR:

1. **npor. Matěj Picka** (VÚ 7935 Jince)
2. **npor. Jakub Rozsypal** (VÚ 4215 Tábor)
3. **čet. Ivo Vrba** (VÚ 6624)

Kolektivní sporty

Volejbalista Dukly Liberec: **Jan Štokr**
Volejbalistka Dukly Liberec: **Veronika Dostálová**
Házenkář Dukly Praha: **Vít Reichl**
Fotbalista Dukly Praha: **Filip Rada**

Nejlepší sportovec UNIASK ČR:

Sportovec: **Tereza Fišerová** (vodní slalom Dukla Brandýs n. L.)
Junior: **Anna Dědová** (SSK Dukla Plzeň)
Trenér: **Zdeněk Nosek** (cyklistika TJ Dukla Brno)
Osobnost: **generálmajor v.v. Ing. Jan Ploc** (SSK Dukla Hradec Králové)

Čilá jubilantka.

Dukla oslavila sedmdesát let

Chtělo by se říci, jak ten čas letí. Před sedmdesáti lety vznikl Armádní tělocvičný klub (ATK). Po čtyřech letech armádní sport přechází pod Ústřední dům armády (ÚDA). Název Dukla byl pro všechny vojenské kolektivy a družstva zaveden v roce 1956. Za celou dobu armádní sportovci vybojovali 99 olympijských medailí, z čehož je 32 zlatých. Bývalí i nynější dukláci si sedmdesátiny připomněli 21. listopadu v pražském Domě Armády. Přítomno bylo 250 slavných závodníků a hráčů, trenérů, lékařů, fyzioterapeutů a mechaniků.

Součástí slavnostního okamžiku bylo ocenění olympijských vítězů, křest kalendáře Dukla 2019, prezentace upoutávky dokumentu *Fenomén Dukla*, který světlo světa spatří příští rok na podzim, a kniha Jana Saudka *Hvězdy*, která obsahuje fotografie armádních sportovců z posledních deseti let.

„Setkáváme se, abychom oslavili sedmdesát let sjednocené armádní tělovýchovy, a navíc máme jeden slavný unikát – tři oštěpaře, kteří Duklu provázejí po celou dobu její existence. Jsou to olympijští vítězové Dana Zátopková, Jan Železný a Barbora Špotáková. Dohromady získali devět olympijských medailí a vytvořili světové rekordy,“ řekl plukovník Jaroslav Prišćák, ředitel ASC DUKLA, který v čele armádního sportu stojí sedmnáct let.

Jeho slova v konferenčním sále poslouchalo 250 slavných závodníků a hráčů,

trenérů, lékařů, fyzioterapeutů a mechaniků. „Za sedmdesát let se toho hodně změnilo. Máme čím dál tím lepší sportovce a trenéry. A mohu si dovést prohlásit, že Dukla je dobrá značka. Hlavně spoléháme na podporu Ministerstva obrany ČR,“ konstatoval plukovník Prišćák.

Slavnostní dort i narozeninová píseň

Na slavnostním večeru nechyběl narozeninový dort ve tvaru stupňů vítězů v rudožlutých barvách Dukly. Slavnostní atmosféru dokreslovala předělávka písničky

Narozeninová, kterou zazpívaly Eva Emingerová a Magdalena Dostálová.

Organizátoři rozdali i několik dávků. Prvním byl duklácký kalendář na rok 2019, v němž je zachycena sedmdesátiletá

historie armádního vrcholového sportu.

Druhým bylo předání čtrnácti pamětních medailí armádním olympijským vítězům, kteří na oslavy dorazili. Jako první ji měla dostat bývalá oštěpařka Dana Zátopková, šesta-
devadesátiletá šampionka z Helsinek 1952. V době, kdy zlato získala, nepatřila do žádného oddílu a hned po příjezdu vstoupila do ÚDA, a tak se rozhodla tuto medaili

Olympijští vítězové s gratulanty

Ředitel ASC Dukla plk. Prišćák ocenil i významné představitele slovenského armádního sportu.

věnovat Dukle. S ní tak má armádní sport 100 olympijských medailí. Na setkání ale ze zdravotních důvodů nedorazila. „Milí přátelé, dukláci, všechny vás zdravím. Byla bych ráda s vámi, zvláště proto, že to je osmnáct let, co Ťopek (manžel a čtyřnásobný olympijský vítěz Emil Zátoupek) odešel do nebeských končin, ale mám skoro dušu na jazyku. Přeji vám další úspěchy,“ sdělila v nahraném vzkazu Dana Zátoupková.

Nejúspěšnějším neolympijským sportem je parašutismus

Třetím dárkem bylo ocenění nejúspěšnějšího neolympijského armádního sportu – parašutismu. Letos získali parašutisté Dukly Prostějov nepřekonatelný výsledek, zlatý hat-trick – titul mistrů světa v parašutismu v disciplíně kombinace družstev a v přesnosti přistání. Stali se armádními mistry světa v kombinaci družstev a vybojovali i celkové 1. místo ve Světovém poháru v přesnosti přistání družstev. Navíc parašutista Jiří Gečnuk se v padesáti letech stal absolutním mistrem světa.

Oceněny byly i výrazné osobnosti Vojenského športového centra Dukla Banská Bystrica, střediska, které bylo v letech 1967 až 1992 součástí armádního vrcholového sportu Dukla v Československu.

Prání do dalších let

Zúčastnění se shodli na štěstí a zdraví. Také přidali víru, aby její sportovci dál vozili medaile a trenéři vychovávali stejně slavné sportovce jako za prvních sedmdesát let.

Biker Jaroslav Kulhavý: „Díky ní máme nejlepší servis v republice, ať jde o péči nebo o trénink. Pro mne je to hodně podstatné.“

Oštěpař Jan Železný: „Bez Dukly bych se nestal tolikrát olympijským vítězem. Přeju jí, ať je tady za 70 let s minimálně stejnými úspěchy a ať tady máme zase hodně olympijských vítězů – ať se lidi mají na co dívat ve sportu a jsou na nás hrdí.“

Oštěpařka Barbora Špotáková: „Dukle bych popřála, aby přicházeli další sportovci, kteří budou vozit medaile a budou Duklu hrdě reprezentovat jako třeba já.“

Předseda Českého olympijského výboru Jiří Kejval: „Přeji Dukle hodně štěstí, protože to je vždycky k medailím potřeba.“

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Armádní olympijští vítězové v historii armádního sportu

František Ventura	jezdectví – skok, OH 1928 Amsterdam
Jan Brzák	kanoistika – C2 1000 m, OH 1936 Berlín
František Čapek	kanoistika C1 10 km, OH 1948 Londýn
Julius Torma	box – velterová váha, OH 1948 Londýn
Emil Zátoupek	atletika -10 km, OH 1948 Londýn atletika – 5 km, 10 km, maraton, OH 1948 Helsinky
Ján Zachara	box – pérová váha, OH 1952 Helsinky
Václav Kozák	veslování – dvojskif, OH 1960 Řím
Jiří Daler	cyklistika – stíhací závod, OH 1964 Tokio
Jan Kůrka	sportovní střelba – LM 60 ran vleže, OH 1968 Mexiko
Anton Tkáč	cyklistika – sprint, OH 1976 Montreal
Ladislav Vízek	fotbal, OH 1980 Moskva
Oldřich Rott	
František Štambacher	
Jaroslav Netolička	
Jan Berger	
František Kunzo	
Miroslav Varga	sportovní střelba – LM 60 ran vleže, OH 1988 Soul
Jozef Pribilinec	atletika – 20 km chůze, OH 1988 Soul
Jan Železný	atletika – oštěp, OH 1992 Barcelona
Robert Změlík	atletika – desetiboj, OH 1992 Barcelona
Štěpánka Hilgertová	vodní slalom – K1, OH 2000 Sydney
Aleš Valenta	akrobatické lyžování – skoky, OH 2002 Salt Lake City
Roman Šebrle	atletika – desetiboj, OH 2004 Atény
Kateřina Neumannová	běh na lyžích – 30 km volně, OH 2006 Turín
Barbora Špotáková	atletika – oštěp, OH 2008 Peking atletika – oštěp, OH 2012 Londýn
David Kostecký	sportovní střelba – trap, OH 2008 Peking
Martina Sáblíková	rychlolobuslení 3000 m, OH 2010 Vancouver rychlolobuslení 5000 m, OH 2010 Vancouver
David Svoboda	moderní pětiboj, OH 2012 Londýn
Jaroslav Kulhavý	cyklistika – horská kola, OH 2012 Londýn
Eva Samková	snowboarding, snowboardcross, OH 2014 Soči
Ester Ledecká	alpské lyžování, super-G, OH 2018 Pchjongčchang snowboarding, paralelní obří slalom, OH 2018 Pchjongčchang

Zlatá obojživelnice a bronzová s knírkem

Každé dva roky, kdy se konají olympijské hry, vychází reprezentativní publikace, která zevrubně mapuje účast příslušníků Armádního sportovního centra DUKLA na tomto největším světovém sportovním svátku. Kniha *Zlatá obojživelnice a bronzová s knírkem*, kterou vydal Vojenský historický ústav Praha Ministerstva obrany ČR letos v červenci, se, jak vypovídá její název, zaměřila na XXIII. zimní olympijské hry, které se uskutečnily od 8. do 25. února 2018 v jihokorejském Pchjongčechangu.

Pro připomenutí: do Korejské republiky odjelo hájit barvy České republiky 31 armádních sportovců, kteří se představili v osmi sportovních odvětvích, a na celkem sedmi medailích se díky snowboardistce a lyžaře Ester Ledecské, která získala dvě zlata, a snowboardistce Evě Samkové, která vybojovala bronz, podíleli téměř z jedné poloviny.

Publikace na 160 stránkách detailně zachycuje průběh a výsledky sportovních disciplín, v nichž se více či méně úspěšně předvedli reprezentanti Armádního sportovního centra DUKLA, ale rozebírá i to, co účasti české výpravy na olympiádě předcházelo, počínaje podpisem přihlášky přes nominaci až po dlouhou cestu na Dálný Východ. Všíma si letošní historické symboliky zimních her, které se uskutečnily v roce 100. výročí vzniku Československé republiky, 50. výročí zisku první zlaté medaile na ZOH, o niž se zasloužil legendární skokan na lyžích Jiří Raška, 20. výročí senačního triumfu hokejistů v Naganu a v neposlední řadě 70. výročí založení armádního vrcholového sportu. Popisuje život sportovců v olympijské vesnici, sportoviště, na nichž se olympijské soutěže odehrávaly, i slavnostní zahájení a zakončení her. Nezapomíná ani na dění v Českém domě, který získal pomyslnou zlatou medaili

mezi olympijskými domy jednotlivých národů. V podrobných profilech představuje všechny české olympijské medailisty a líčí okamžiky, které jejich životním úspěchům předcházely. A v neposlední řadě obsahuje bohatou statistickou část, která zahrnuje jak všechny výsledky dosažené na jihokorejské zimní olympiádě českými sportovci, tak galerii všech dosavadních armádních olympijských medailistů a tabulku vystihující podíl příslušníků ASC DUKLA na medailových umístěních české sportovní reprezentace na letních i zimních olympijských hrách. Závěr knihy je pak věnován poolympijským oslavám a oceněním, jichž se úspěšným armádním sportovcům dostalo po návratu do vlasti.

Sestavení publikace se ujala Ivana Roháčková, která sportovce provázela přímo v dějišti letošních zimních olympijských her. Do knihy se tak především díky ní dostala jak neopakovatelná atmosféra, která každou olympiádu provází, tak údaje z jejího zákulisí a informace o zážitcích a vjemech armádních sportovců, pro něž hry skončily úspěchem, i těch, jimž se zrovna příliš nedařilo. Jejich zaznamenání učinilo z této publikace dílo, které by rozhodně nemělo chybět v knihovně žádného sportovního fanouška.

Na vzniku knihy se kromě Ivany Roháčkové podíleli Martin Hašek, Pavel Nekola, Milan Novotný a Jaroslav Pešta svými texty a Jaroslav Prišćák, Přemysl Vida a Jindřich Zeman fotografiemi, jichž publikace dohromady obsahuje více než 200. Funkce odpovědného redaktora se zhostil

Milan Novotný, grafickou úpravu a zlom obstarala Andrea Bělohávková a jazykové korektury zajistila Kateřina Stupková. Předmluvu ke knize napsal bývalý hokejista Dukly Jihlava, mistr světa a olympijský medailista Jan Klapáč. Dědeček Ester Ledecské ve svém textu neskrývá hrdost nad skvělými úspěchy své vnučky, ale vrací se i do minulosti a vzpomíná na svoji účast na zimních olympiádách v Innsbrucku 1964 a v Grenoblu 1968.

Křest publikace *Zlatá obojživelnice a bronzová s knírkem* se uskutečnil v rámci slavnostního vyhlášení výsledků ankety Armádní sportovec roku 2018. Křtili ministr obrany Lubomír Metnar společně s olympijskými vítězkami Ester Ledecskou, Evou Samkovou a Kateřinou Neumannovou.

Tak hezké počtení!

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

Duklácké hvězdy září v knize fotografií

Jednomu z nejvýznamnějších českých uměleckých fotografů Janu Saudkovi vydalo Prakul Production, s.r.o. knihu fotografií sportovních legend a osobností Dukly, které fotografoval v průběhu posledních deseti let. Na oslavě 70 let armádního vrcholového sportu knihu, kterou vydavatelé Roman Vaněk a Zdeněk Ertl nazvali *Hvězdy*, představil společně s oštěpaři Janem Železným a Barborou Špotákovou, kteří jsou vyobrazení na titulní stránce spolu s Danou Zátopkovou.

Název: Hvězdy
Autor: Jan Saudka
Vydavatelství: Prakul Production, s. r. o.
ISBN: 978-80-87737-38-5
Vazba: pevná
Počet stran: 256
Formát: 250x340 mm
Datum vydání: listopad 2018

Na 191 fotografiích, které vznikly v letech 2008 až 2018, je zachyceno 134 sportovců, kteří nosili dres s logem Dukla. K představení knihy se nejlépe hodí slova samotného Jana Saudka:

„Dávám se na ty obrázky a jsem pohnut, dojet a kdesi cosi a až teď to vidím: vždyť já, sákryš, fotografoval ty nejhezčí dcery a syny mé vlasti!

Těch deset let, co jsem tohle fotografoval, jsem byl člověk, který stojí na zemi a dívá se na noční oblohu plnou zářících hvězd. To oni jsou ty hvězdy – já sám jsem se tak vysoko nikdy nedostal. Ale směl jsem se na ně dívat.

Neměl bych nikoho vyzdvihovat, to se nedělá, vím. Vzdor tomu to udělám: jeden obrázek, společný portrét tří olympijských vítězů, tří oštěpařů, mi vhná slzy do očí – a jsem na něj obzvláště pyšný – v něm se mi snad podařilo oslavit svou zemi. A vlastně zachytit naše dějiny v obrovském časovém úseku – a ještě k tomu je to klasický rodinný portrét, jak má být. Tři generace. Ale jak vznikl ten obrázek, snad blízký každému vlastenci? To je prosté: byl jsem u toho – a byl jsem tam v pravý čas.“

Na pódiu v Domě armády Saudek řekl: „Jsem rád, že všichni sportovci přišli. Knize přeji, aby se hodně prodávala.“

„Spolupráce s panem Saudkem byla vždy příjemná a přirozená. Ráda na ni vzpomínám. Nebylo to nic strojeného a na fotkách je to vidět,“ vzpomněla Špotáková, která má v knize nejvíce fotek, celkem šest.]

Text a foto: Ivana Roháčková

Slavili oceněním legend a vítězstvím mladých

Volejbalisté Dukly Liberec

První letošní mistrovské utkání Dukly na domácí pa-lubovce 1. října 2018 se neslo ve znamení významného výročí založení armádního vrcholového sportu Dukla, a to přesně před 70 lety. Pozvaným pětadvaceti volejbalovým legendám a osobnostem Dukly Liberec předal, za přítomnosti náměstkyně ministra obrany Kateřiny Suchoňové, ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Přišćák pamětní me-daille k 70. výročí vzniku ATK – ÚDA – DUKLA.

Padesátka významných hostů ze všech sportovních odvětví Dukly, kteří proslavili naši zem, byla pozvána na ex-traligové utkání. Liberečtí diváci si kromě zhlédnutí extra-ligového zápasu Dukly proti Zlínu mohli prohlédnout vý-stavu fotografií z historie Dukly a vyfotit se s přítomnými celebritami.

Výročí oslavili vítězstvím v zápase proti Fatře Zlín 3:0 a výstavou dobových fotografií v prostorách haly.

Ředitele VK Dukla Liberec Pavla Šimonička jsme se ze-ptali: Jakých úspěchů dosáhli volejbalisté?

„Za 70 let historie získali 18 titulů národního mistra, 11 titulů v Českém poháru mužů a v roce 1975 se stali vítě-zí PMEŽ.“ Hodně hráčů bylo i členy reprezentačních týmů. Stříbrnými olympijskými medailisty v Tokiu 1964 se stali Karel Paulus a Václav Šmídl, bronzovými z Mexico City 1968 Josef Smolka st. a Václav Šmídl. Mistry světa v Paříži 1956 Josef Brož, Josef Tesař, Ladislav Synovec, Karel Paulus a Ja-roslav Fučík. V Praze 1966 Josef Smolka st. a Václav Šmídl.]

Fotbalisté Dukly Praha

Den 21. října, kdy fotbalový tým Dukla Praha z přestávky extraligového utkání udělal slavnostní ceremoniál a odměnil památečními plaketami významné osobnosti, které se za-sloužily o Duklu v její sedmdesátileté historii, byl šťastný. Dukla se dostala výhrou nad Opavou 1:0 z posledního místa tabulky.]

Házenkáři Dukly Praha

Vše se odehrálo 17. listopadu o přestávce zápasu CHALLENGE CUPu, kdy házenkáři HC Dukla Praha hráli první utkání proti litev-skému celku HC Kauno Azuolas-KTU a vyhráli o 7 branek 27:20. V nedělním zápase remízovali 28:28 a postupují do osmifinále Challenge cupu.

Ředitel plukovník Jaroslav Přišćák předal krabičku s pamě-tním odznakem ASC DUKLA a tubus s diplomem, ředitel HC Duk-la Praha Vladimír Orság odznak a medaili házenkářů k letošním 70 letům založení armádního vrcholového sportu těmto bývalým hráčům: Michal Barda, Tomáš Bártek, Ladislav Beneš, Zdeněk Ben-da, Milan Černý, Jiří Homolka, Jiří Kotrč, Jiří Liška, Jaroslav Provaz-ník, Ladislav Salivar, Ivan Satrapa, Jaroslav Škarvan, František Šti-ka, Josef Toma, Zbyněk Tomek, Josef Trojan a Pavel Winter.]

Antonín Mareček vzpomíná: Znak Dukly jsem obkroužil pomocí skleničky

Od malička pěkně kreslil a to ho provází celý dlouhý život. Stejně jako sport. Jemu se Antonín Mareček mohl pořádně věnovat až po skončení druhé světové války. Za protektorátu byl Sokol zakázaný, a tak se upnul k pozemnímu hokeji.

DUKLA

Když v roce 1948 jako pětadvacetiletý při reorganizaci sportovního hnutí narukoval do Armádního tělovýchovného klubu Praha (ATK), ještě netušil, že u sportu zůstane až do odchodu do penze.

„Prožíval jsem skvělé časy. Bylo to hodně pestré. Pořád jsem byl někde pryč, procestoval jsem skoro celý svět. V Dukle byl moc pěkný život,“ ohlíží se Antonín Mareček za kariérou úzce spojenou se sportem.

Klubové logo armádního sportu

Moc se neví, že jeho zásluhou existuje slavné klubové logo, které každý sportovní příznivce okamžitě rozpozná. Vzniklo tak, že se jeho spoluhráčům nelíbily dresy s prostým nápisem ATK.

„Slíbil jsem, že s tím zkusím něco provést. A tak jsem dostal nápad vytvořit znak, který by náš klub nejlépe symbolizoval. Pět klubů jako olympijský symbol použít nešlo, a tak jsem si vystačil se třemi, do nichž jsem vepsal tři písmena. Barvy ještě nebyly ustálené. Kromě červené a žluté se objevovaly i jiné,“ říká muž, jehož logo vydrželo desítky let.

Znak přijaly všechny sportovní složky armády, ale název ATK dlouho nevydržel. V roce 1952 se změnil na Ústřední dům armády (ÚDA). „V tomlo připadá nebyl problém prohodit písmena. Nově se však pod kruhy objevila modrá domovinka, která znázorňovala řeku. V případě Prahy Vltavu, v jiných městech tu, která tam protékala.“

Další změna názvu, který znají celé generace, přišla v roce 1956, ale přesně se neví, kdo ho navrhl. V té době se také

sjednotily barvy na žlutou a tmavě červenou, které jsou ve znaku Prahy. Se jménem Dukla byl ale trochu problém, protože pět písmen se do tří kruhů nevešlo.

„Díval jsem na ně, lámal si hlavu, co s tím. Najednou ale vidím, že kdyby se kruhy neprotínaly, ale jen spojily, nápis Dukla by se v nich krásně vyjímал. Sáhл jsem po skleničce, třikrát ji obkroužil a dovnitř vepsal nové jméno klubu. Velitelům se to zalíbilo, musel jsem hned nakreslit konečnou podobu a za pár dní se logo před zápasy narychlo přišivalo na dresy sportovců,“ líčí situaci před víc než šedesáti lety. Trochu se i upravily barvy na zlatožlutou, která patří ke sportu, a temně červenou k prolité krvi v bitvě na Dukle v září 1944.

Z pozemního hokejisty člen oddělení mezinárodních styků

Podmínky pro sportování nebyly v poválečných letech kdovíjaké, ale mladí lidé tenkrát neměli přehnané nároky a nedokonalou výbavu či výstroj nahrazovali nadšením.

„Sportovci ATK bydleli ve třech barácích u nevyužívaného hřiště pod strahovským stadionem. Tenkrát tam pobýval i Emil Zátopek, ale všichni jsme byli skromní. Naším kuchařem byl koulař Jiří Skobla, pamatuji si, že mu nejlíp šly moučníky. Žlutkové věnečky měl přímo vynikající,“ usmívá se čtyřicetiletý pamětník.

Na vojně u pozemkářů dlouho nezůstal. „V rámci decentralizace v roce 1952 se většina sportovních oddělení z Prahy přemístila. Pozemní hokej byl odvelený do Mariánských Lázní. Mohl jsem tam jít jako trenér, ale moc se mi na západ nechtělo. Měl jsem v Praze známost,“ vzpomíná Antonín Mareček.

Díky tomu, že měl určité jazykové znalosti, dostal nabídku stát se v klubu členem oddělení mezinárodních styků. To znamenalo zařizovat výjezdy armádních sportovců na závody a zápasy do ciziny.

„Vyběhával jsem víza, cestovní doložky, komunikoval jsem se zahraničními organizátory nebo soupeři našich sportovců. Obnášelo to i zdokonalit se jazykově,“ popisuje své každodenní povinnosti.

Připravoval i legendární cesty fotbalistů na Americký pohár do New Yorku. „Když jsem kvůli vyřízení formalit vyšel z velvyslanectví USA, zastavil mě policista a na ulici mě vyslyšel, co jsem na americké ambasádě dělal.“

Musel jsem se prokázat speciálním povolením, v němž bylo uvedeno, že jmenovaný je pověřen dojednat dokumenty na zahraniční výjezd fotbalového týmu,“ uculuje se nad vzpomínkou z kraje šedesátých let.

Kromě organizování zájezdů a vyřizování nezbytných povolení měl Antonín Mareček možnost se sportovci na zájezdy cestovat a dobře se s nimi poznat. To platí právě

pro slavnou fotbalovou generaci Amerického poháru, kde Dukla pod taktovkou Josefa Masopusta, Svatopluka Pluskala a Ladislava Nováka čtyřikrát triumfovala.

„Užili jsme si strašně moc,“ přiznává. Ještě ve větším kontaktu byl s házenkáři Dukly, kteří mezi roky 1950–1970 v čele s brankářem Jiřím Víchou patnáctkrát dobyli domácí titul.

„S nimi jsem hodně jezdil do západního Německa. Tam se dobře nakupovalo,“ směje se. „S jinými sporty jsem se dostal i do exotických zemí, jako byla Indonésie nebo Vietnam. Na Kubě jsem byl s výpravou dvou set reprezentantů na Spartakiádě přátelenských armád, s fotbalem zase v Anglii a naši tam skoro všechno vyhrávali. Mám na to moc pěkné vzpomínky.“

Přátelství ho pochopitelně pojilo i s Emilem Zátopkem a jeho ženou Danou. Byli přátelé, znali se hodně dlouho. Emil totiž na Strahově velel vojákům, ještě když se bydlelo v tribuně spartakiádního stadionu.

„Než odjížděl na olympiádu do Londýna, říkal: ‚Kluci neudělejte tady nějaké průšvihy, a ty, Toníku, dohlídni prosím na to, ať se tu kolem někde necourají. Brzy se vrátím.‘ Přijel za tři týdny se zlatou medailí na krku a dostal od nás hobl,“ dodává pamětník slavné generace sportovců.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

NEJVĚTŠÍ LEGENDY sta let českého sportu

V říjnu roku 2018 oslavila Česká republika 100. výročí založení samostatného státu. Významnou stopu v tomto českém století zanechal bezesporu i sport. Legendární sportovci jako Emil Zátopek, Věra Čáslavská, Jan Železný, Josef Masopust, Jaromír Jágr, Barbora Špotáková a také reprezentační týmy v řadě sportů proslavili náš národ po celém světě. Ti všichni vyčnívali nad ostatní, vydřeli slavná vítězství, rozdávali radost a probouzeli hrdost.

Diváci České televize i odborná akademie složená z předsedů sportovních svazů a spolků, sportovních legend, sportovních novinářů a organizátorů velkých sportovních projektů hlasovali v anketě Největší momenty 100 let českého sportu.

Od prvního československého olympijského vítěze Bedřicha Šupčíka po dvojnásobnou šampionku z Pchjongčchangu Ester Ledeckou byly 28. září vyhlášeny nejvýznamnější momenty jednotlivých dekád historie československého a českého sportu. Nechyběly mezi nimi úspěchy legend Emila Zátopka, Věry Čáslavské a Marty Navrátilové nebo medaile fotbalistů a hokejistů. Vítězů bylo nakonec jedenáct, protože v dekádě na začátku tohoto tisíciletí se o prvenství podělili Kateřina Neumannová a Roman Šebrle.

Na plátně či na pódiu se představily vyjímky osobnosti stoleté historie.

Vítězové ankety Největší momenty v deseti dekádách:

1918–1928: Bedřich Šupčík

Na OH 1924 triumfoval ve šplhu a získal pro Československo premiérové olympijské zlato.

1929–1938: čs. fotbalová reprezentace

Byla stříbrná na mistrovství světa v Itálii 1934. Předčila mimo jiné památné vystoupení gymnasty Aloise Hudce na OH 1936, kde získal zlato na kruzích.

1939–1948: čs. hokejová reprezentace

V roce 1947 vyhráli hokejisté doma v Praze mistrovství světa a získali stříbro na ZOH 1948.

1949–1958: Emil Zátopek

Tři zlata za osm dní, takovou medailovou žeň předvedl běžec Emil Zátopek na olympiádě v Helsinkách v roce 1952.

1959–1968: Věra Čáslavská

Sedminásobná olympijská šampionka ve sportovní gymnastice.

1969–1978: čs. fotbalová reprezentace

Mistři Evropy z Bělehradu 1976. Předčili další úspěšnou hokejovou generaci, která vládla světovým šampionátům v 70. letech, i olympijské šampiony – krasobruslaře Ondřeje Nepelu, diskaře Ludvíka Daňka, zápasníka Vítězslava Máchu a dráhového cyklistu Antona Tkáče.

1979–1988: Martina Navrátilová

Osmnáctinásobná tenisová grandslamová šampionka. Předčila mimo jiné výkony jiné tenisové legendy Ivana Lendla nebo

světovou rekordmanku a dvojnásobnou mistryni světa v běhu na 800 metrů Jarmilu Kratochvílovou.

1989–1998: česká hokejová reprezentace

Zlatí hokejisté z olympijských her v Naganu. V očích hodnotících předčili výkony oštěpařského génia Jana Železného, kterému nestačila k úspěchu ani tři olympijská zlata, ani světový rekord.

1999–2008: Kateřina Neumannová a Roman Šebrle

Shodný počet bodů získali desetibojařský olympijský vítěz z roku 2004 Šebrle a běžkyně na lyžích Neumannová, která v Turíně 2006 získala vytoužené olympijské zlato v posledním závodě pod pěti kruhy.

2009–2018: Ester Ledecká

V aktuální dekádě byl nejvýše oceněn sedm měsíců starý úspěch „obojživelnice“ Ledecké, která na ZOH v Koreji překvapivě vyhrála superobří slalom na lyžích a pak potvrdila roli favoritky v paralelním obřím slalomu na snowboardu.

Text a foto: Ivana Roháčková

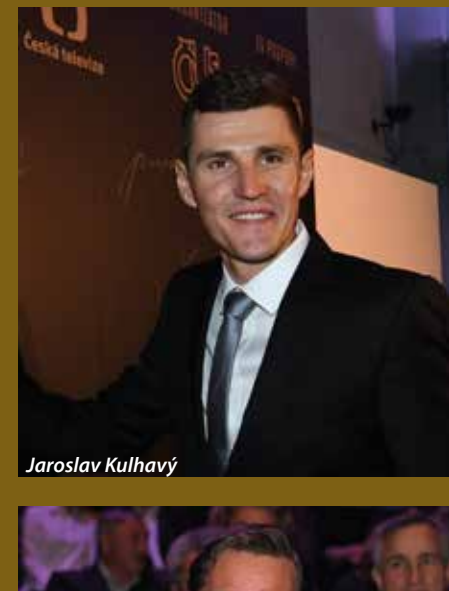
Barbora Špotáková a Jan Železný

Jaromír Jágr, Milan Hnilička a Jan Kůrka

Josef Dostál

Jaroslav Kulhavý

Roman Šebrle

Ester Ledecká a Matina Sáblíková

Tančící královna

Na vyhlášení Atleta roku dosud chodila oštěpařka Nikola Ogrodníková jako doprovod svého partnera Vítězslava Veselého. Po letošní životní sezoně ji hlasující poprvé vybrali mezi elitní desítku a hned si galavečer podmanila. Nejprve se na pódiu v pražském hotelu Ambassador blýskla při pěveckém a tanečním vystoupení, pak byla korunována vítězkou ankety.

Pěvecké trio Eva Vrabcová Nývltová, Nikola Ogrodníková a Anežka Drahotová

Rekordmanku v počtu triumfů, devítinásobnou Atletku roku Barboru Špotákovou, tak při její mateřské pauze vystřídal další oštěpařka, navíc ze stejné tréninkové skupiny Rudolfa Černého, jenž byl zvolen Trenérem roku.

Výsledky znát nechtěla

Když si moderátor Aleš Háma odpole dne nacvičoval vyhlášení nejlepších, Ogrodníková poprosila, aby v maskérně vypnuli zvuk. „Nechtěla jsem vědět ani

pořadí dalších atletů, abych byl překvapená,” vysvětlovala.

A poté, co byla vyhlášena poslední ze „soupeřek“, chodkyně Anežka Drahotová, rovněž stříbrná na mistrovství Evropy, věděla osmadvacitiletá atletka pražské Dukly, že se

za parádní sezonu dočká odměny. „Na vítězství byli další dva až tři adepti, tak jsem byla příjemně překvapená,” ujišťovala.

V průběhu večera předvedla, že je i zdatnou tanečnicí, ostatně návštěvě diskotéky se ve volném čase nebrání. „A klidně tam tančím i sama na prázdném parketu a je mi to úplně jedno,” usmívá se.

Tentokrát sama na pódiu nebyla, spolu s ní předvedly choreografii na patnáct let starý hit skupiny Black Milk Sedmkrát i Drahotová a běžkyně Eva Vrabcová Nývltová, tedy kompletní trio berlínských medailistek. „Při návratu choreografie jsem to taky kazila. Při vyhlášení už jsem byla jistější, protože jak tam byli lidi, chtěla jsem se předvést,” přiznávala.

Ogrodníková si triumf v hlasování odborníků vysloužila vedle berlínského stříbra i vyrovnanou špičkovou výkonností po celou sezonu. Třikrát se prosadila na stupních vítězů v prestižní Diamantové lize, včetně vítězství na mítinku v Lausanne.

Vyhlášení pro ni bylo ještě příjemným ohlédnutím za letošní sezonou, nyní ale už buduje formu pro tu následující. „Ještě bych tak dva týdny volna potřebovala. Přece jen, když člověk přijede na týden domů do Ostravy, každý ho chce vidět, tak jsem litala po návštěvách a moc si neodpočinula,” vykládala.

S tréninkem začala v Harrachově, na soustředění na Kanárských ostrovech se potkala už i s vracející se tréninkovou partačkou Špotákovou. Její přípravu budou mít nově na starosti oficiálně dva trenéři. Zatímco vloni ji vedl Veselý a letos Černý, nyní bude mít v kolonce trenér zapsané oba.

Pět dukláků v desítce

Na pomyslné stupně vítězů v anketě se prosadil i koulař Tomáš Staněk. Bronzový medailista z halového mistrovství světa a čtvrtý muž z berlínského ME bral třetí místo. Český rekordman a světenec Jana Tylčeho se do Prahy vrátil ze soustředění v Turecku, které u něj i v zimě definitivně nahradí Jihoafrickou republiku, odkud si přivezl už nejedno zranění.

Do desítky se prosadili ještě tři atleti Dukly, kterým ale vrchol letní sezony příliš nevyšel. Pátý skončil čtvrtkař Pavel Maslák, jenž v Birminghamu potřetí ovládl halové mistrovství světa, sedmé místo bral loňský vicemistr světa v hodu oštěpem Jakub Vadlejch a devátý byl mílař Jakub Holuša, který v letní sezoně dvakrát posunul svůj český rekord na patnáctistovce.

V kategorii Objev roku zvítězil Lukáš Hodboď, jenž se na Julisce připravuje ve skupině Josefa Vedry. Ocenění si vysloužil zejména svým představením v Berlíně, kde se senzačně probil až do finále.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Kanoistou roku je MARTIN FUKSA

Martin Fuksa

Čtyři vítězství a celkový triumf ve Světovém poháru, dva nejrychlejší časy historie, dva tituly mistra Evropy a stříbro a bronz z mistrovství světa přisoudily vítězství v anketě Kanoista roku 2018 rychlostnímu kanoistovi Martinu Fuksovi. Třetí místo obsadil kajakář Josef Dostál, mistr světa a Evropy na neolympijské pětistovce a bronzový medailista ze světového šampionátu na olympijském kilometru.

Fuksa vedle jiných odměn dostal i gramofon, který měl slíbený už za olympijskou medaili z Ria, tu však nezískal. Nyní si na něm může přehrát vinylovou desku svého oblíbeného rapera Eminema, kterou obdržel vloni. „Fakt děkuju za ten dárek, je to úplně boží. Přesně nevím, kam přijde, protože není úplně nejmenší. Ale něco vymyslíme,” říkal král kanoistiky.

V kategorii posádek se na třetí místo dostala posádka kanoistek s Terezou Fišerovou z Dukly Brandýs nad Labem, Gabrielou Satkovou a Kateřinou Havlíčkovou za titul vicemistry světa v hlídkách.

Satková nejlepším sjezdařem

Martina Satková díky dvěma světovým titulům ovládla neolympijskou disciplínu – sjezd na divoké vodě. V anketě o Nejlepšího sportovce na divoké vodě za rok 2018, která se vyhlášovala ke konci listopadu v Olomouci, obsadila celkové druhé místo, když svoji kategorii sjezd vyhrála.

Martina Satková

Text a foto: Ivana Roháčková

Dukláci psali historii ŠESTIDENNÍ

Do 93leté historie Šestidenních motocyklových soutěží jsou reprezentanti Dukly zapsáni zlatým písmem. Podíleli se na většině z patnácti československých triumfů v Mezinárodní a poté Světové trofeji a sedmnácti Stříbrných vázách. Se zrušením motocyklového oddílu skončila také úspěšná éra tehdy už českého endura na „motocyklové olympiádě“, jak je Šestidenní nazývána.

ČSR Trophy team – Josef Fojtík, Zdeněk Češpiva, manažer František Mošna, Květoslav Mašita, Petr Čemus (RH), František Mrázek, Jaroslav Bříza

Návratem soutěžáků pod křídla Dukly se krůček po krůčku vrací české enduro na výsluní. Jedná se sice především o individuální evropské medaile, ale vzhledem k výkonnosti mladých jezdců lze říci zatím...

Historie Šestidenní začala v roce 1913, dvakrát ji přerušily světové války. Českoslovenští jezdci o sobě dali poprvé vědět bronzem v Mezinárodní trofeji v roce 1932 v italském Meranu a do začátku druhé světové války stihli ještě dvě stříbra a jeden bronz. Tu první poválečnou v roce 1947 ve Zlíně pak vyhráli. Že v té době Dukla ještě neexistovala? Samozřejmě, že ne, na úspěších se podíleli především jezdci pracující pro výrobce českých motocyklů. Po založení ATK Praha, předchůdce Dukly, a později i motocyklového oddílu se mnozí z tehdy už ostřílených jezdců stali jeho členy a působili tu v různých funkcích. V počátcích také závodníci jezdili prakticky všechny disciplíny motocyklového sportu, od silnice přes plochou dráhu, motokros až po soutěže zvané enduro.

Do roku 1969 bojovali o Mezinárodní trofej pouze jezdci ze zemí, které vyráběly motocykly. Od roku 1970 o Světovou trofej, na níž byla ta původní přejmenována,

Mistři světa 1977: Jiří Stodůlka, Otakar Toman, Květoslav Mašita, manažer Otakar Chasák, Josef Císař, Stanislav Zloch, František Mrázek

mohli bojovat jezdci na motocyklech dle vlastního výběru. Tím konkurence výrazně vzrostla. Čechoslováci ale jezdili výhradně na strojích ČZ a Jawa, přičemž druhá

značka převzala postupně dominanci. To už byla Dukla, sídlící v pražské čtvrti Nusle, centrem absolutní světové jezdecké špičky. V sedmdesátých letech pak Čechoslováci, jejichž šestičlenný Trophy Team se opíral především o jezdce Dukly, vyhráli Šestidenní sedmkrát, ani jednou mezi léty 1967 až 1980 nechyběli na stupních vítězů!

Největší osobností byl tehdy král terénu Květoslav Mašita. Vyhrál šest Šestidenních a desetkrát byl mistrem Evropy. Dodnes je považován za nejlepšího jezdce v historii

Vítězství v Mezinárodní a Světové trofeji: 1947, 1952, 1954, 1956, 1958, 1959, 1962, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1977, 1978, 1982

Vítězství ve Stříbrné váze: 1947, 1949, 1952, 1953, 1955, 1957, 1958, 1959, 1961, 1967, 1970, 1971, 1972, 1974, 1976, 1977, 1979

Šestidenních. „Soutěže byly můj život. Těch krásných vzpomínek na nádherná vítězství je nespočet. Za každým úspěchem je ale třeba vidět tým. Jezdce, mechaniky, lidi, kteří tvořili zázemí. Jako jednotlivec bych nikdy takových úspěchů nedosáhl,“ vzpomínal po letech legendární jezdec a také poslední velitel motocyklistů Dukly, než byl jejich oddíl v roce 1992 zrušen.

Kapitánem tehdy téměř neporazitelného československého Trophy Teamu byl Josef Fojtík, který má na kontě jen o jedno vítězství méně než Mašita, podobně je na tom Petr Čemus. „Vybrat jednu vítěznou Šestidenní je hodně těžké, ke každé se vážou vzpomínky nejen na krásné chvíle, kdy jsme zvedli nad hlavu ten nádherný pohár, ale i po letech si vzpomenete na krušné momenty, kdy nás zastavila třeba banální porucha a pod časovým tlakem jsme se šroubovákem řešili problém, k němuž bylo normálně zapotřebí techniků. Důležité bylo, že naše motocykly byly rychlé, odolné, držely a byly konstruovány i tak, aby se dala většina problémů vyřešit co nejrychleji s minimem náradí. Dnes už se usmíváme i nad tím, kdy jsme hodiny a hodiny trénovali přezouvání pneumatik a výměnu děravých duší, protože šlo o drahocenné sekundy,“ vyprávěl po letech Fojtík.

Seznam úspěšných dukláckých jezdců by byl velice dlouhý. K těm nejúspěšnějším, kteří psali historii československých Trophy Teamů anebo vítězili ve Stříbrné váze či klubovém týmu se znakem Dukly, patří nesporně také Jaroslav Bříza, František Mrázek, Jiří Stodůlka, Josef Císař, ale i ti mladší jako Stanislav Zloch, Jiří Pošík, Jiří Císař, Vladimír Janouš. Omlouvám se všem, které jsem neuvěděl, protože seznam by čítal

na tři desítky jmen. Vzpomenout je však třeba i dva nejslavnější manažery Trophy Teamu z řad duklácků, a to Františka Mošnu a Otakara Chasáka.

Ale přidám ještě jedno jméno, které sem také patří – Bohumil Poslední. Je rekordmanem v počtu odjetých Šestidenních, na kontě jich má neuvěřitelných dvacet, tu poslední v roce 2002 absolvoval v blízkých se jednacířetiletých letech, pochoptelně už ne jako reprezentant Dukly, s níž byl léta spojen. I jemu tleskal celý svět, a nejen pro jeho jezdecké umění. V roce 1985 na Šestidenní ve Španělsku na špatně dostupném místě našel bezvládně ležícího italského jezdce. Vytáhl mu zapadlý jazyk, rozdýchal ho, a když se na místo dostali traťoví komisaři a lékaři, pokračoval dál.

Nikomu nic neřekl. Čechoslováci se o jeho činu dozvěděli až večer, kdy mu přišel poděkovat zástupce italského týmu. „Neudělal jsem nic mimořádného, takhle by přeci zareagoval každý,“ říkal skromně Poslední, který byl za svůj čin v Paříži oceněn mezinárodní Cenou fair play. Právě s Posledním jsou spojeny také poslední medailové úspěchy československého a poté českého Trophy Teamu.

Dvaadvacet let trvalo, než se rozšířila sbírka medailí ve Světové trofeji. Po patnácti triumfech, třinácti druhých místech a deseti bronzích přibyl v roce 2016 s přispěním duklácků ten jedenáctý, zatím poslední.

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: archiv ASC DUKLA

Pošík: Do Dukly jsem šel na druhý pokus

Není mnoho jezdců, kteří na Šestidenních motocyklových soutěžích získali vše, co se dá vyhrát – Světovou trofej, Stříbrnou vázu i Klubovou soutěž. Jiří Pošík je jedním z nich. Enduro neopustil ani ve čtyřiašedesáti letech, vedl český Trophy Team na 93. Šestidenní v Chile. Rád vzpomíná i na dobu, kdy přišel do Dukly, a bylo to až na druhý pokus...

Léta jste závodil za pražskou Duklu. Dostat se mezi tehdejší elitu světových a evropských šampiónů v enduru asi nebylo jednoduché.

Nebylo. Tehdy motoristickému oddílu velel legendární manažer František Mošna, a ten můj povolávací rozkaz někde ztratil... Tak jsem narukoval do Rudé hvězdy. Nakonec ten povolávací Mošna našel někde na dně šuplíku a vyměnil mě s Rudou hvězdou za atleta...

V Dukle jste potkal ještě největší hvězdy – Květoslava Mašitu, Jiřího Stodůlku, Josefa Fojtíka, Františka Mrázka, Zdeňka Češpivu,

Petra Čemuse a další. Dávali vám, bažantům, jak se říkalo za uší?

Vůbec ne! My jsme přišli ve stejnou dobu se Standou Zlochem. K těm chlapům jsem vzhlížel s obrovskou úctou. Toužil jsem být mezi nimi. A najednou se mi ta nebeská brána otevřela... Fantazie! A oni byli skvělí jezdecky i lidsky. Se vším nám mladým poradili, učili nás, byli jsme si rovní. Zpočátku to bylo těžké, protože v Rudé hvězdě se v zimě nejždilo, v Dukle normálně na ledě i na sněhu. To jsem neuměl. Na obávanou trať na Kavčáku nikdy nezapomenu, ale naučili mě to.

Šestidenní: Kvarteto dukláků skončilo sedmé

Jedna z nejtvrďších motocyklových Šestidenních, jakou čeští jezdci pamatují. Ta 93. v okolí chilského města Viña del Mar se jela na tvrdých tratích, hodně rozbitých, v neprůhledných oblacích prachu. A závěrečný motokros pak na plážovém písku. „To jsou podmínky, s jakými se v Evropě prakticky nesetkáte, ale kluci to zvládli perfektně, sedmé místo bereme, pořád nás řadí do světové špičky,“ konstatoval manažer Trophy Teamu Jiří Pošík, kterého zároveň těší, že kvarteto Jaromír Romančík, Patrik Markvart, Jiří Hádek a Kryštof Kouble jede pod hlavičkou Dukly.

Benjamínek týmu Kryštof Kouble se netajil, že si Šestidenní užíval, vešel se dokonce do třicítky nejlepších jezdců. „Podmínky byly hodně těžké, tolik prachu jsem nikde nezažil. Každý den jsem dojížděl unavený, ale ráno už jsem měl zase chuť závodit, i když jsem se nevyhnul pádům. První Šestidenní je obrovská zkušenost, při tom jsem přijel s očekáváním, jak ji zvládnou. Na konec jsem spokojený,“ přiznal v cíli.

„Závěrečný motokros na pláži, to byla hrůza. Nic pro mne, bylo to rozbité, mlátilo to se mnou, měl jsem tvrdé ruce, jsem rád, že to je za mnou,“ přiznal Jiří Hádek. „Jedna z nejhroších Šestidenních, jaké jsem jel. V závěrečném motokrosu jsem upadl

ze čtvrté pozice, jsem rád, že jsem přežil,“ dodal Patrik Markvart. Také Jaromír Romančík konstatoval, že jel asi nejtěžší soutěž v kariéře. „Na plážovém písku jsem nikdy nejel, jednou jsem sebou praštil. Testy téhle Šestidenní byly nejnáročnější, jaké jsem kdy jel. Moc se mi tu nedařilo.“

Vizitky jezdců dukláckého Trophy Teamu:

Jaromír Romančík (*1991)

motocykl: KTM EXC-F 450, třída E2

Úspěchy: Dvojnásobný mistr ČR v enduru. Letos získal titul absolutního mistra a titul

Co jste si od nich vzal?

Snaha se jim přiblížit, nebo je i porazit pak posouvá člověka výkonnostně výš. A v Dukle byly vždycky nejvyšší cíle – tituly a medaile, i když jsme o ně bojovali mezi sebou, nic se na skvělém vztahu neměnilo. Vzal jsem si od nich spoustu věcí, od systému přípravy přes pravidelnost až po sto procentní profesionalitu ve všem, co s tímto sportem souvisí, a dodnes z toho těžím jako manažer. Tyhle schopnosti mladým často chybějí, a právě ony dělají z jezdců mistry.

Zažil jste i slavného manažera Otakara Chasáka, kterému říkali Italové piccolo bandito, grande politiko, tedy malý bandita, velký politik. Přejal jste od něj jako manažer Trophy Teamu nějaké vlastnosti?

Chasák je nesmrtelný, vynikající strateg, který měl navíc obrovský cit pro závod. Zjistil třeba, že se ztratil někdo z Italů, tak vyrazil a hledal. Objevil ho ve stodole, kde měnili díly, které se měnit nesměly. Počkal, až vypršel limit a odjel. Ital skončil. Proto mu říkali malý bandita, když šlo o něco důležitého, jasnými argumenty je naopak podpořil,

proto byl velký politik. Naučil mě hodně, on i Mošna. Ota měl obrovský respekt, spoustu věcí, které jsem se naučil, používám jako manažer, ale i jako podnikatel. Hodně věcí se změnilo, ale když do něčeho dáte maximum pozitivní energie, dřív nebo později se vám vrátí, ale nesmíte nic ošidit.

Startoval jste na jedenácti Šestidenních. Na které vzpomínáte nejraději?

Určitě na rok 1978, kdy náš Trophy Team, jehož jsem byl členem, vyhrál ve Švédsku Světovou trofej. V týmu jsem jel s tehdejšími hvězdami Květou Mašitou, Frantou Mrázkem, Pepou Chovančíkem, Jirkou Stodůlkou a mým letitým parťákem Standou Zlochem. V paměti mám i tu rok před tím v Povážské Bystrici. Měl jsem na Trophy Team, ale Pepa Císař tehdy přišel, byl po zlomenině obou rukou, že jede naposledy, jestli bych ho pustil. Souhlasil jsem, i když jsem to pak před soutěží obřečel. Nakonec jsem byl rád. Jel jsem Stříbrnou vázu, kterou jsme vyhráli, když jsme v dešti zlikvidovali jednadvacetiminutový náskok jezdců tehdejší NDR. Na blátě

jejich Simsony nevyjely rozblácený kopec, naše Jawy ano. Díky tomu mám prvenství ve Světové trofeji, Stříbrné váze i Klubové soutěži s Duklou Praha, což má málokdo. V roce 1985 jsem už na Šestidenní nejel, dal jsem přednost dokončení vysoké školy.

Dukla byla baštou endura, pak byl oddíl zrušen, ale postupně se znovu obnovuje. Co to pro vás znamená?

Strašně moc. Ředitel ASC Dukla Jaroslav Prišćák se snaží sportu maximálně pomáhat, ale jako duklák má vysoké nároky. Podpora musí být podložena medailemi ze světových a evropských šampionátů. Začali jsme před pár lety s Patrikem Markvartem, pak vzali Jaromíra Romančíka a Kryštofa Koubleho, teď se do Dukly dostal i mistr Evropy Jirka Hádek. Celý Trophy Team je duklácký jako za starých časů. Podpora Dukly je nás pro nesmírně důležitá. Pro mne to je i splněný sen.

Svezete se ještě na motorce?

Jako manažer z ní neslezu, musím klukům najíždět trať, upozorňovat je na její

základnosti. Na Šestidenní i v rámci mistrovství Evropy toho najezdím víc než oni.

Ale už nezávodíte...

Závodím! Letos na jaře jsem jel s Jirkou Císařem, Emilem Čunderlíkem a Jirkou Stodůlkou, kterého jsem neviděl třicet let, enduro v Itálii, v kopcích kolem Bergama. Podmínkou byly motocykly do roku výroby 1982, takže jsme všichni jeli na starých jávách. Ta moje Jawa 350, kterou jsem miloval, byla z roku 1977. Když tuhle třídu zrušili, dali mi v Dukle Jawu 560, kterou jsem kvůli její váze 140 kilogramů neměl rád. V Itálii se jelo i na sněhu, my jsme si řekli, že to nějak objedeme, a hlavně si soutěž užijeme. Potkali jsme se s bývalými soupeři z Itálie, USA, Austrálie, dokonce i bývalé NDR. Samí dědci na veteránech (smích). Dokonce nám Italové nechali udělat i přilby a oblečení s nápisem ČSSR.

Jak to dopadlo?

Podle pravidel téhle veteránské soutěže se počítají různé handicapy podle stáří jezdce a motorky. Stodůlkovi je sedmdesát

let, mně a Emilovi čtyřiašedesát, Jirkovi Císařovi o rok méně. Když to pak sečetli, tak jsme vyhráli! Přivezli jsme si veliký pohár a medaile. Paráda!

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Pavlína Mařáčková

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Pavlína Mařáčková

mistra třídy E2, 2. na ME ve třídě E2, 2. v absolutním pořadí a 2. v poháru družstev. Dařilo se mu i v motokrosu, kde si připsal titul vicemistra v MX1. V roce 2017 na ME 3. v poháru družstev, v roce 2016 člen bronzového Trophy Teamu. Účast na Šestidenní: 2015, 2016, 2018.

Patrik Markvart (*1994)

Motocykl: KTM EXC-F 250, třída E1

Úspěchy: 2018 2. na ME v poháru družstev a 3. ve třídě Over 250 4t. V domácím šampionátu mu letos patří titul absolutního Mistra endura, 1. na ME ve třídě E1 junior, v roce 2016 člen bronzového Trophy

Teamu. Účast na Šestidenní: 2011, 2012, 2013, 2015, 2016, 2017, 2018.

Jiří Hádek (*1994)

Motocykl: KTM EXC 300, třída E3

Úspěchy: V roce 2018 na ME Mistr Evropy ve třídě Over 250 2t a 2. v poháru družstev. V domácím šampionátu titul Mistra ve třídě E3 jak v enduru, tak v endurosprintu, a titul vicemistra v absolutním pořadí. V roce 2016 člen bronzového Trophy Teamu. Účast na Šestidenní: 2012, 2013, 2015, 2016, 2017, 2018.

Kryštof Kouble (*1998)

Motocykl: KTM EXC-F 350, třída E2

Úspěchy: V roce 2018 byl 2. na ME v poháru družstev a 3. ve třídě E2/3 junior. Nejcenější kov tohoto roku je bronzová medaile na MS ve třídě Junior 2. V domácím šampionátu je absolutním Mistrem endurosprintu a v enduru získal 3. místo v absolutním pořadí. V roce 2015 titul Mistra MX 125 ccm. V roce 2017 2. na ME ve třídě E1 junior a 3. v poháru družstev. V domácím šampionátu získal titul Mistra ve třídě E1 a v absolutním pořadí si připsal titul vicemistra. Účast na Šestidenní: 2018.

Ked' je Dukla srdcovkou...

Slávnostné stretnutie so všetkými tými, pre ktorých je Dukla srdcovou záležitosťou a ktorí sa zúčastnili 21. novembra toho roku v Dome armády Praha osláv 70. výročia vzniku armádného vrcholového športu, bolo pre mňa osobne vzácnou chvíľou návratov k žijúcim i nežijúcim pamätníkom slávy vrcholového športu pod logami ATK – ÚDA- Dukla. To, čo vypovedajú archívy a výsledky o armádnom športe od čias kedy vznikol i prierez 70 ročnicou armádného športu urobil podľa mojej skromnej mienky skutočne majstrovsky jeden z tých, ktorý všetkých na spomenuté slávnostné stretnutie pozval človek spojený s Duklou pupočnou šnúrou – plk. Ing. Jaroslav Prišćák, PhD., riaditeľ Armádného športového centra DUKLA.

Ředitel ASC DUKLA plk. Prišćák ocenil i významné představitele slovenského armádního sportu.

Samozrejme bez účasti Ministerstva obrany České republiky by sa celá tá skvelá paráda konať nemohla. Prečo? Ľudia, ktorí sa zaslúžili o vznik športu v armáde i tí, ktorí v týchto šlachetných myšlienkach ďalej pokračovali a pokračujú, vytvárali a vytvárajú skvelé hodnoty, ktoré je pre moju maličkosť v tomto príspevku ťažké priblížiť. O to viac je potrebné podčiarknuť, že práve ľudia, olympijskí víťazi, majstri sveta, majstri Európy, ich tréneri, realizačné tímy, ale i mnohí ďalší po sebe zanechali a stále zanechávajú dielo prostredníctvom športu, presahujúce dobu v ktorej žili a žijú, ale aj hranice štátu, v ktorom Dukla znela a znie hrdo.

Osobnosťami z košateho zdravého stromu Dukly sa to na stretnutí len tak hemžilo. O každej z nich nemožno na malej ploche priblížiť to svojské čaro, vďaka ktorému zostanú na večnosť veľkými, šlachetnými, nezastupiteľnými aj odkazom pre budúce generácie.

Preto si dovoľujem svojim kratučkým príspevkom poďakovať organizátorom za tú úžasne profesionálne a majstrovsky pripravenú udalosť, ktorej sa dotklo osobne niekoľko stoviek zaujímavých ľudí, ktorí spojili svoje životy s armádou a športom v nej. Robím tak v dobrej viere zachovať súrodenecký vzťah staršej a skúsenejšej,

Dukla měla armádní sportovní střediska i na Slovensku:

1. 10. 1967 vznik AS Dukla Banská Bystrica

1969 vznik AS Dukla Trenčín

1974 změna názvu Armádní středisko vrcholového sportu /ASVŠ/

1993 po rozdělení Československa upraven název na Armádní sportovní klub /AŠK/

V roce 2006 se obě Dukly sloučily do Vojenského sportovního centra Dukla Banská Bystrica /VŠC/

AŠK Dukla získala od roku 1967 do roku 2018 celkem 887 medailí z vrcholných sportovních šampionátů, reprezentanti přivezli 11 olympijských vítězství, 86 titulů mistrů světa a 103 z evropských šampionátů.

Devíti výrazným osobnostem slovenské Dukly předal ředitel ASC DUKLA plk. Jaroslav Prišćák pamětní medaili k 70. výročí vzniku armádního vrcholového sportu: zleva brigádní generál v. v. Ivan Čierny, pplk. Roman Benčík, kpt. Igor Kováč, Pavol Blažek, Peter Benedík, Milan Fekiač, Milan Slovák, Jan Benda a Jozef Mazár.

isto i bohatejšej sestry z Českej republiky, od ktorej sa tá mladšia zo Slovenskej republiky učí dnes už tiež systémovo a systematicky prenikavejšie pripomínať generáciám, ktoré prídu po nás, že Dukla bola, je a – žime v presvedčení – aj zostane učiteľkou športu. Vzácnou, erudovanou, vyhľadávanou, potrebnou.

Som presvedčený, že i vďaka týmto riadkom bude všetko, čo malo v spomenutý deň v Prahe nádych slávy a jedinečnosti, dostávať počas ďalších rokov, desaťročí ba i storočí praktickú podobu. Včera večer, keď som dával na papier tieto riadky, mi nechýbala na stole od 21. novembra 2018 v mojej knižnici jedna z najvzácnejších publikácií od majstra Jana Saudka – *Hvězdy*. Cítim vzrušenie, ale i pokušenie vyjsť von so svojou pravdou.

Písať roky o skvelých dcérach a synoch nášho národa bolo a zostalo pre mňa odkazom z Dukly historickej a vďaka knižke *Můj trénink a závodění* som už v rannej mladosti zacítil záchvevy lásky k športu, armádnemu zvlášť. Bola to pre mňa motivácia ako hrom. Do dnešných dní si pamätám sviežim spôsobom opísané etapy atletického vzostupu pána Emila Zátopka až k vrcholným výkonom vo svetovej atletike. Aj dnes sa snažím učiť, ako je potrebné čím ďalej, tým viac technické údaje zo športu oživovať detailmi zo zákulisia duše športovca.

Aj keď pani Dana Zátopková nemohla na slávnostné stretnutie medzi nás prísť, keď mi pán plukovník Jaroslav Prišćák odovzdával Pamätnú medailu pri spomenutých oslavách, v mojom vnútri som hlas tejto nie len svetovými víťazstvami, ale

i umeleckosťou ľudskosti zdobenej vzácnosti ženy v sebe cítil. Vnútorne som sa červenal. Na jednom ročníku Memorálu Josefa Odložila sa ma opýtala na meno známeho reprezentanta v skoku do výšky zo slovenského Šariša, konkrétnejšie Prešova z obdobia, kedy aj ona pretekala. Nevedel som ho. Išiel som telefonovať priateľovi, aby som si to meno na večnosť zapamätal. Štefan Stanislav. Vtedy som sa sám pred sebou vo svojom vnútri úžasne červenal.

Šport v Dukle a s Duklou nie je pre tisíce ľudí drobulinkou epizódkou. Šport s Duklou a v Dukle je úžasnou hodnotou svetového majstrovstva, ľudskosti. Pre mňa ako novinára–publicistu žriedlom úžasných ľudských veličín, ktoré v sebe nosia zodpovednosť za výkon, vlastné chcenie. Je to pre mňa stále alma mater troch dcér života – viery, nádeje a už spomenutej zodpovednosti. Len ľuďom, pre ktorých je Dukla srdcovkou, môžem byť za to povďačný, že sa môžem v nej dotýkať hviezd.

Preto také slová adresujem aj Duklasportu a prajem všetkým v novom roku 2019 hlavne veľa zdravia a skvelé úspechy!

Text: Jozef Mazár
Foto: Ivana Roháčková

Pavol Blažek, Milan Fekiač, Peter Benedík

Jan Benda, Milan Slovák a Jozef Mazár

MEDAILLE – REKORDY – TITULY sportovců ASC DUKLA za leden–listopad 2018

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Olympijské hry	2	–	1	3
Mistrovství světa	19	13	9	41
Mistrovství Evropy	14	9	8	32
Mistrovství světa do 23 let	–	–	1	1
Mistrovství Evropy do 23 let	6	2	2	10
Mistrovství světa juniorů	6	10	5	21
Mistrovství Evropy juniorů	2	3	5	10
Mistrovství světa CISM	3	–	2	5
Akademické mistrovství světa	4	3	–	7
CELKEM	57	38	34	129

Světový pohár (celkově):

1. **Ester Ledecká** (snowboarding, paralelní obří slalom)
1. **Ester Ledecká** (snowboarding, paralelní slalomy celkem)
1. **Jakub Podrazil, Lukáš Helešic** (veslování, dvojka bez kormidelníka)
1. **Tomáš Svoboda** (kvadriatlon)
1. **Tereza Fišerová, Jakub Jáně** (vodní slalom – C2 mix)
1. **Jiří Gečnuk, Hynek Tábor, Oldřich Šorf, Bonifác Hájek, Petr Směšný** (parašutismus, přesnost přistání, družstva)
2. **Oldřich Šorf** (parašutismus, přesnost přistání)
3. **Jarmila Macháčová** (cyklistika dráha, bodovací závod)
3. **Ondřej Synek** (veslování, skif)

Český rekord:

- Tomáš Staněk** (atletika, vrh koulí – 22,17 m)
Jakub Holuša (atletika, běh 1 500 m – 3:32,85)
Jakub Holuša (atletika, běh 1 500 m – 3:32,59)
Pavel Maslák, Vít Müller, Patrik Šorm (atletika, štafeta 4x 400 m – 3:02,52 – podíl 3/4)

Český rekord juniorský:

- Antonín Tupý, Matěj Rampula** (sportovní střelba, sportovní pistole 3x 20 družstva – 1665 – podíl 2/3)
Petr Kelemen (cyklistika dráhová, 3 km stíhací – 3:25,236)

Tituly mistra ČR: 178 (143 seniorských, 35 juniorských)

ASC Dukla
@AscDukla
Hlavní stránka
Přispěvky

Twitter: @ASCDukla
www.duklasport.cz

Instagram: ASC Dukla
www.facebook.com/AscDukla

Stranu připravila: Ivana Roháčková

„Unikátní příroda,
péče s tradicí“

www.vls.cz

NEŘEŠÍME, JESTLI JSTE HYPOCHONDR NEBO SUPERMAN USNADŇUJEME VÁM CESTU KE ZDRAVÍ

S MOBILNÍ APLIKACÍ ZDRAVÍ NA KLIK:

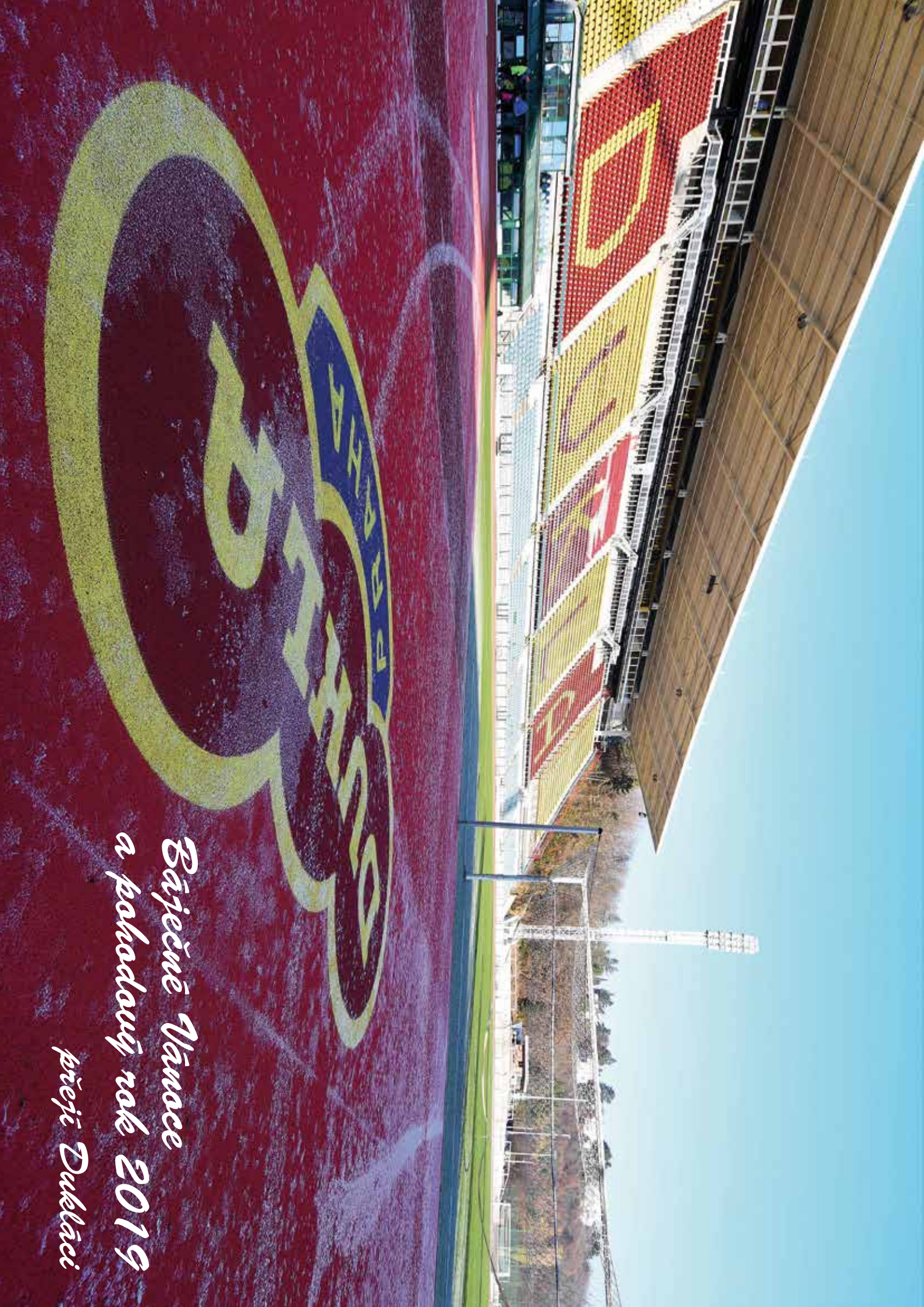
- ✓ máte dokonalý přehled o své zdravotní péči i jejích cenách
- ✓ vidíte předepsané léky
- ✓ naplánujete si lékařské prohlídky
- ✓ najdete nemocnici nebo ordinaci lékaře v okolí
- ✓ zobrazíte svoji kartičku pojištěnce
- ✓ přivoláte pomoc na konkrétní adresu nebo souřadnice

Aplikace je propojena
s webovým Klientským portálem
Vojenské zdravotní pojišťovny
na adrese www.vozp.cz/portal

VOZP | VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠTOVNA

www.vozp.cz/zdravinaklik

*Бажіцнэ Улэмсе
а паходавіч год 2019
прэці Дукалэці*